

Arrest

nr. 170 501 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Op dezelfde dag werd de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2016. Ter zitting van 17 juni 2016 werd de zaak uitgesteld tot de zitting van 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in tot internationale bescherming in België. Hij legde een kopie van zijn geboorteakte en een legalisatie ervan voor.

Raadpleging van de 'visa-databank' toonde aan dat verzoeker op 21 juli 2015 een visum aanvraag bij de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola) en dat het visum werd verstrekt op 24 juli 2015.

Verzoeker verklaart een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn met als geboortedatum 7 juni 1991. De Belgische autoriteiten twijfelen aan verzoekers leeftijd.

Op 24 februari 2016 werd door het UZ St. Rafaël, departement tandheelkunde, een medisch onderzoek gedaan. Uit dit leeftijdsonderzoek blijkt dat op 24 februari 2016 de leeftijd van verzoeker wordt geschat op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Op 22 maart 2016 stelde de 'Dienst Voogdij' vast dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is, waardoor de plaatsing onder de hoede van de 'Dienst Voogdij' verviel.

Op 13 april 2016 werd een verzoek tot overname gericht aan de Portugese instanties op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 3 mei 2016 werd verzoeker gehoord door de 'Dienst Vreemdelingenzaken' in het kader van de overdracht naar Portugal. In dit gehoor wordt verzoeker gewezen op de geboortedatum [...] 1994, vermeld in het visum, en vraagt de attaché hem of hij akkoord gaat met deze datum. Verzoeker antwoordt ontkennend en stelt dat de persoon die zijn paspoort regelde enkel zijn foto op het paspoort heeft geplakt. Hij vraagt of zijn geboorteakte onvoldoende is. De gemachtigde wijst verzoeker op het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat hij 20 jaar oud is en vraagt of hij akkoord gaat met de geboortedatum [...] 1996. Verzoeker stelt: *"neen, dat is niet mijn geboortedatum"* en eveneens: *"R. (smokkelaar) zegde dat ik mijn geboortedatum moest veranderen omdat ik als minderjarige niet alleen kon reizen."*

Op 18 mei 2016 stemden de Portugese instanties in met de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker op grond van artikel 12, 4 van de Dublin III Verordening.

Op 7 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

naam : M.

voornaam : I. D.

geboortedatum : [...] 1994

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 09.02.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn geboorteakte en legalisatie voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 21.07.2015 een visum aanvraag bij de Portugese consulaire diensten in Luanda (Angola) en dat het visum werd verstrekt op 24.07.2015, geldig voor 90 dagen. De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker oud te zijn, met geboortedatum 07.06.1999, maar de Belgische autoriteiten uitten twijfel over de leeftijd van de betrokkene. Bovendien bleek uit raadpleging van de visa-databank dat het visum dat bij de Portugese consulaire diensten in Luanda werd aangevraagd, 07.07.1994 als geboortedatum aangaf. De Belgische autoriteiten beslisten om op 24.02.2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven)

een medisch onderzoek te laten uitvoeren om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 24.02.2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, meer bepaald 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar. Op 13.05.2016 werd door de Belgische autoriteiten bovendien navraag gedaan bij de Portugese consulaire diensten in Luanda, die een kopie van het door de betrokkene gebruikte paspoort doorstuurden, waaruit gebleken is dat de geboortedatum van de betrokkene effectief 07.07.2016 is.

De betrokkene, van Angolese nationaliteit, werd gehoord op 03.05.2016 Angola op 28.01.2016 met het vliegtuig verliet om naar Portugal te reizen en daar 1 nacht in het treinstation door te brengen. De betrokkene verklaarde de volgende dag met een auto naar België te zijn doorgereisd om er op 31.01.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 09.02.2016 een asielaanvraag in.

Op 13.04.2016 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Portugese instanties, die op 18.05.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen specifieke reden had om asiel te vragen in België, maar dat zijn smokkelaar dit beslist had. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat hij zich hier beter voelt. Hij gaf aan niet terug naar Portugal te willen, maar gaf aan geen andere reden te hebben dan dat hij zich hier beter voelt.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Wat de door de betrokkene vermeende familiale problemen betreft, zijn we van oordeel dat deze een bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Nederland niet rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Portugal een reëel risico

loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verbleef slechts 1 nacht in een treinstation in Portugal alvorens naar België door te reizen en gaf aan dat hij slechts één reden heeft dat hij niet naar Portugal wil gaan, namelijk dat hij zich beter voelt in België.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Portugal stemde op 18.05.2016 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en hij in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene gaf aan geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zou verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Portugese autoriteiten.”

Op 20 juni 2016 plande de gemachtigde een eerste overdracht.

Op 16 juni 2016, dag waarop het thans voorliggende verzoekschrift werd ingediend, annuleerde de gemachtigde de overdracht naar Portugal, voorzien op 20 juni 2016, met als *“bijkomende uitleg: heropening leeftijdsonderzoek meerderjarigheid n.a.v. voorleggen Angolese geboorteakte.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat op 16 juni 2016 communicatie plaats vond tussen de cel Dublin en de ‘Dienst Voogdij’. In het schrijven van 16 juni 2016 antwoordt een technisch deskundige van de ‘Dienst Voogdij’: *“in dit dossier werd inderdaad een nieuw element, zijnde een Angolese geboorteakte, voorgelegd. Dit na betekening van de leeftijdsbeslissing d.d. 22 maart 2016 volgens dewelke hij meerderjarig verklaard werd. Wij streven er vanzelfsprekend naar zo vlug mogelijk een nieuwe beslissing in dit dossier te nemen en houden maximaal rekening met de door u vooropgestelde termijn. Van zodra een nieuwe beslissing genomen wordt zullen we, logischerwijs, een kopie van deze aan u/uw dienst betekenen.”*

Op 17 juni 2016 kwam de zaak voor bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) waarbij ter zitting, omwille van het voorgaande, tot uitstel werd overgegaan tot de zitting van 23 juni 2016.

Op 22 juni 2016 deelde de gemachtigde aan de Raad mee dat er een nieuwe repatriëring is gepland op 27 juni 2016 nu de ‘Dienst Voogdij’ had kenbaar gemaakt dat er geen nieuwe beslissing tegen de zitting van 23 juni 2016 zal kunnen genomen worden en de ‘Dienst Voogdij’ aan de advocaat van verzoeker een niet nader gespecificeerde redelijke termijn heeft gegeven tot het bekomen van documenten die de minderjarigheid van de betrokkene zouden kunnen aantonen. Voor de gemachtigde is het overduidelijk dat betrokkene wel degelijk meerderjarig is.

Op 23 juni 2016 ter zitting blijkt dat de ‘Dienst Voogdij’, naar aanleiding van de heropening van het leeftijdsonderzoek, nog geen nieuwe beslissing genomen heeft inzake de al dan niet meerderjarigheid van verzoeker.

Eveneens op 23 juni 2016 deelt de gemachtigde aan de Raad mee dat de overdracht van verzoeker, voorzien op 27 juni 2016, toch weer werd geannuleerd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. Het blijkt thans om een eerste verwijderingsmaatregel te gaan die aan verzoeker ter kennis is gebracht op 7 juni 2016, bijgevolg is de vordering tijdig ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) wil aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011,

M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 1 tot 4 van het Handvest, van de artikelen 6, 8 en 27 van de Dublin III Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing beschouwt dat verzoeker meerderjarig is, terwijl hij van het begin van zijn procedure een geboorteakte heeft neergelegd waaruit bleek dat hij geboren is op [...] 1999; Dat een nieuw leeftijdsonderzoek momenteel wordt uitgevoerd door dienst voogdij (stuk 2) op basis van het origineel geboorteakte van verzoeker dat als authentiek werd erkend door de Federale politie; Dat artikel 6 van het EU Reglement 604/2013 bepaalt:

“1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen.

Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

4. Voor de toepassing van artikel 8 onderneemt de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige om na te gaan of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn, waarbij het belang van het kind wordt beschermd.

Daartoe kan die lidstaat de hulp van internationale of andere relevante organisaties inroepen en kan hij de toegang van de minderjarige tot de opsporingsdiensten van die organisaties faciliteren.

De personeelsleden van de in artikel 35 bedoelde bevoegde autoriteiten die verzoeken van niet-begeleide minderjarigen behandelen, hebben een passende opleiding gekregen, en blijven die krijgen, met betrekking tot de specifieke behoeften van minderjarigen.

5. Teneinde de passende acties tot identificatie van de gezinsleden, broers of zussen, dan wel familieleden van de niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft, te faciliteren overeenkomstig lid 4 van dit artikel, stelt de Commissie uitvoeringshandelingen vast, met inbegrip van een standaardformulier voor de uitwisseling van de desbetreffende informatie tussen de lidstaten. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

Dat verzoeker in feite minderjarig is en dat verwerende partij had moeten onderzoeker of hij familieleden had in België;

Dat verzoeker een halfzus heeft in België, C. F. M., geboren te L., op [...] 1988 (OV ...) die legaal in België verblijft; Dat zij bereid is de eiser ten laste te nemen (stuk 4) en legaal in België verblijft ;

Dat artikel 8 §2 van Reglement 604/2013 bepaalt:

“2. Indien de verzoeker een niet begeleide minderjarige is met een familielid dat zich wettig in een andere lidstaat ophoudt, en het op basis van een individueel onderzoek vaststaat dat dat familielid voor hem kan zorgen, verenigt die lidstaat de minderjarige met zijn familielid en is die lidstaat de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang van de minderjarige is.”

Dat België dus de verantwoordelijke lidstaat is voor het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker en niet Portugal ;

Dat artikel 27 van het Reglement bepaalt:

“De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

Dat verzoeker dus over een daadwerkelijk rechtsmiddel moet beschikken, ten aanzien van de feiten en het recht, die hebben geleid tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat;

Dat de verantwoordelijke lidstaat bepaald werd op basis van de meerderjarigheid van verzoeker terwijl dit geen correct feit is, zoals blijkt uit het nieuw leeftijdsonderzoek dat momenteel wordt uitgevoerd door Dienst voogdij (stuk 2);

Dat telefonisch werd bevestigd door Dienst voogdij dat er geen enkel twijfel meer bestaat over de authenticiteit van de geboorteakte van verzoeker; dat enkel ze de nieuwe beslissing onmogelijk kunnen nemen voor 20 juni 2016, datum van de vlucht van verzoeker;

Dat verzoeker over een daadwerkelijk middel moet beschikken om de feiten aan de basis van de bestreden beslissing te betwisten, op grond van artikel 27 Reglement 604/2013; dat gezien er een vlucht voorzien is op 20 juni 2016 enkel de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan waarborgen dat verzoeker over een daadwerkelijk middel beschikt;

Dat, om de fundamentele rechten van verzoeker te waarborgen, er gewacht moet worden op de nieuwe beslissing van Dienst voogdij alvorens de bestreden beslissing uit te voeren;

Dat Portugal toegestemd heeft bij het overdacht van een meerderjarige asielzoeker, maar niet met de overdracht van een niet begeleid minderjarige;

Dat er geen waarborgen werden voorzien dat de fundamentele rechten van het kind zullen worden gewaarborgd in geval van overdracht aan Portugal;

Dat artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

*Dat deze fundamentele waarborgen niet werden nageleefd door de bestreden beslissing;
Dat artikel 22bis van de grondwet, artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie hierdoor werden geschonden;
Dat verzoeker daar geen enkele familieleden heeft in Portugal, en dat er niet werd gecommuniceerd aan de Portugese asielinstanties dat verzoeker minderjarig is waardoor de nodige waarborgen niet zullen worden genomen;
Dat ook al is er nog geen absolute zekerheid over de minderjarigheid van verzoeker, dat men dat moet vermoeden gezien de geboorteakte van verzoeker dat hij wel minderjarig is, en dat dit de enige manier is om de fundamentele rechten van minderjarigen te waarborgen;
Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de geboorteakte neergelegd door verzoeker;
Dat, zonder zekerheid over de leeftijd van verzoeker, de beslissing moet worden geschorst;"*

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 22bis van de grondwet, van artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind, van de artikelen 1 tot en met 4 en 24 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 6, 8 en 27 van de verordening 604/2013 en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat er een nieuw leeftijdsonderzoek wordt uitgevoerd door de dienst voogdij . Hij stelt dat hij in feite minderjarig is en dat verwerende partij had moeten onderzoeken of hij familieleden heeft in België. Verzoeker zou alhier een halfzus hebben die bereid is hem ten laste te nemen, zodat verwerende partij de verantwoordelijk lidstaat zou zijn om de asielaanvraag te onderzoeken. Hij vervolgt dat hij op 20 juni 2016 zal worden gerepatrieerd en dat enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan waarborgen dat verzoeker over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt. Verwerende partij zou moeten wachten op de nieuwe beslissing van de dienst voogdij alvorens de bestreden beslissing uit te voeren. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog omtrent het gegeven dat een repatriëring voorzien is op 20 juni 2016, dat enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan waarborgen dat verzoeker over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt en dat verwerende partij zou moeten wachten op de nieuwe beslissing van de dienst voogdij alvorens de bestreden beslissing uit te voeren, niet dienstig is nu de repatriëring voorzien op 20 juni 2016 werd geannuleerd net omwille van de heropening van het leeftijdsonderzoek naar de meerderjarigheid van verzoeker. De bestreden beslissing zal niet worden uitgevoerd totdat het resultaat van het leeftijdsonderzoek gekend is, zodat geremedieerd is aan verzoekers vrees.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de gegevens die op dat moment kenbaar waren aan verwerende partij, met name het onderzoek dat werd uitgevoerd volgens de desbetreffende toepasselijk bepalingen waaruit is gebleken dat verzoeker meerderjarig is. De Belgische autoriteiten beslisten vooreerst om op 24 februari 2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), departement tandheelkunde, een medisch onderzoek te laten uitvoeren om na te gaan of verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de verzoeker op 24 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, meer bepaald 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar. Bijgevolg verviel de plaatsing onder de hoede van verzoeker door de dienst voogdij van rechtswege bij beslissing van 22 maart 2016.

Op 13 mei 2016 werd bovendien door de Belgische autoriteiten navraag gedaan bij de Portugese consulaire diensten in Luanda, die een kopie van het door verzoeker gebruikte paspoort doorstuurden, waaruit gebleken is dat de geboortedatum van de betrokkene effectief [...]1994 is.

Die vastgestelde gegevens vinden steun in het administratief dossier en het is verwerende partij derhalve toegestaan om na leeftijdsonderzoek verzoeker het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij laat overigens gelden dat voormelde vaststelling overeind blijven, tot het medisch bewijs van het tegendeel. Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat hij als minderjarige moet worden beschouwd, nu thans slechts medische gegevens voorliggen waaruit blijkt dat hij meerderjarig is. Zijn verwijzing naar artikel 22bis van de grondwet, naar artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie en artikel 8 van de verordening 604/2013 is zodoende niet dienstig.

Verzoeker kan tot slot niet ernstig voorhouden als zou geen onderzoek zijn gevoerd naar de vraag of hij gezinsleden heeft op het grondgebied. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Uit het gehoorverslag d.d. 3 mei 2016 blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd of hij broers of zussen heeft (inclusief halfbroers en -zussen, geadopteerde broers en zussen en overleden broers en zussen) ./(vraag

17) Hij antwoorde vier zussen te hebben, waarvan de verblijfplaats onbekend is. Hij verklaarde verder dat zij na overlijden van de moeder naar een tante langs moederzijde zijn gegaan - vermoedelijk in M., maar hij heeft geen contact meer met hen heeft. Op de vraag of hij andere familieleden heeft in België (vraag 20) of in Europa (vraag 21) antwoorde verzoeker nee.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers betoog in feite faalt daar waar hij stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet hebben van gezinsleden in België. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan zijn voor het eerst in het verzoekschrift geuite ongestaafde bewering als zou hij toch een halfzus hebben die in België over een legaal verblijf zou beschikken. Verzoeker legt bovendien geen enkel stuk voor die de verwantschapsband aantoot. Hij legt slechts een verklaring voor van een zekere mevrouw C. F., die stelt dat verzoeker haar halfbroer is en dat zij hem ten laste wil nemen. Hieruit kan bezwaarlijk de verwantschapsband worden afgeleid.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenfinding of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen. Het enig middel is niet ernstig.”

Verzoeker voert onder meer een schending aan van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 6, 8 en 27 van de Dublin III Verordening. Hij stelt dat de bestreden beslissing hem als meerderjarig beschouwt, terwijl hij van het begin van zijn procedure een geboorteakte heeft neergelegd, waaruit bleek dat hij geboren zou zijn op [...] 1999. Hij vervolgt dat de ‘Dienst Voogdij’ thans een nieuw leeftijdsonderzoek uitvoert op basis van de originele geboorteakte van verzoeker dat als authentiek door de federale politie zou zijn erkend.

Verzoeker verwijst hierbij naar een stuk 2, zoals gevoegd bij zijn verzoekschrift. Het betreft een schrijven van de heer G.T., technisch deskundige bij de ‘Dienst Voogdij’, van 16 juni 2016 gericht aan de raadvrouw van verzoeker, dat stelt dat: “Beste, Bij deze kan ik bevestigen dat dhr. M.I.D., volgende de leeftijdsbeslissing van de dienst Voogdij d.d. 22 maart 2016, een Angolese geboorteakte voorgelegd heeft aan de dienst Voogdij. Volgende de leeftijdsbeslissing d.d. 22 maart 2016 werd dhr. I.D. meerderjarig verklaard, maar op basis van dit nieuwe element werd het onderzoek naar zijn minderjarigheid opnieuw geopend en wij trachten dan ook zo vlug mogelijk een nieuwe beslissing in dit dossier te nemen. Dit ter informatie en onder voorbehoud van alle recht en middel en zonder enige erkenning.” Verzoeker stelt dat deze informatie hem pas op 16 juni 2016 werd meegedeeld.

Verder verwijst verzoeker naar de inhoud van artikel 6 en artikel 8 van de Dublin III Verordening. Artikel 6 bevat alle waarborgen voor minderjarigen in het kader van de Dublin III Verordening, zoals de verplichting dat hij door een vertegenwoordiger wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan, dat lidstaten nauw samenwerken, rekening houdend met de mogelijkheden tot gezinshereniging, het nodige doen om na te gaan of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn. Verzoeker stelt dat een zekere Mevr. C.F.M., die legaal in België verblijft, zijn halfzus zou zijn en dat vervolgens conform artikel 8, §2, van de Dublin III Verordening België de bevoegde lidstaat is en niet Portugal. Vervolgens citeert verzoeker artikel 27 van de Dublin III Verordening dat inhoudt dat verzoeker over een daadwerkelijk rechtsmiddel moet beschikken tegen de beslissing die heeft geleid tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat. Hij vervolgt dat de verantwoordelijke lidstaat bepaald werd op basis van de meerderjarigheid van verzoeker terwijl dit geen correct feit zou zijn, hetgeen volgens hem blijkt uit het nieuwe leeftijdsonderzoek dat momenteel wordt gevoerd door de ‘Dienst Voogdij’. Telefonisch zou door de ‘Dienst Voogdij’ bevestigd zijn dat er geen twijfel meer bestaat over de authenticiteit van de geboorteakte van verzoeker, doch dat geen nieuwe beslissing mogelijk is voor 20 juni 2016, [eerste] datum van de vlucht van verzoeker. Verzoeker onderstreept dat hij over een daadwerkelijk middel moet beschikken om de feiten aan de basis van de bestreden beslissing te betwisten op grond van artikel 27 van de Dublin III Verordening en dat nu, gezien er een vlucht is voorzien, enkel een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan waarborgen dat hij over een daadwerkelijk middel beschikt. Dat, om de fundamentele rechten van verzoeker te waarborgen, er gewacht moet worden op de nieuwe beslissing van ‘Dienst Voogdij’ alvorens de beslissing uit te voeren. Nu Portugal heeft ingestemd met de overdracht van een meerderjarige, maar niet met de overdracht van een minderjarige, zijn er geen waarborgen dat de fundamentele rechten van het kind zullen worden gewaarborgd in geval van overdracht aan Portugal. Hij meent dat hierdoor artikel 24 van het Handvest werd geschonden. Verzoeker concludeert dat ook al is er nog geen absolute zekerheid over de minderjarigheid van verzoeker, men deze zou moeten vermoeden gezien de geboorteakte en dat dit de enige manier is om de fundamentele rechten van minderjarigen te waarborgen. Dat, zonder zekerheid over de leeftijd van verzoeker, de beslissing moet worden geschorst.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk vertrekt van de premisse dat verzoeker meerderjarig is. Er wordt uitdrukkelijk gesteund op de inhoud van de eerste beslissing van de 'Dienst Voogdij' van 22 maart 2016, die zich steunt op het medisch onderzoek door het departement tandheelkunde van het ziekenhuis Sint-Rafaël, evenals op een kopie van het door verzoeker gebruikte paspoort dat de Portugese consulaire diensten doorstuurden. Tegelijk stelt de Raad vast dat diezelfde 'Dienst Voogdij' thans uitdrukkelijk zowel aan de raadvrouw als aan de gemachtigde heeft bevestigd dat, omwille van een nieuw gegeven, met name de originele Angolese geboorteakte, het leeftijdsonderzoek is heropend. De 'Dienst Voogdij' heropent het onderzoek ondanks het resultaat van het medisch onderzoek en ondanks de vermelde geboortedatum op het visum dat de gemachtigde aan de 'Dienst Voogdij' heeft ter kennis gebracht. Uit de onder "1. *Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak*" weergegeven feiten blijkt dat de Raad in eerste instantie de zaak had uitgesteld nu de 'Dienst Voogdij' zich er in een schrijven van 16 juni 2016 aan de gemachtigde uitdrukkelijk had toe geëngageerd zo vlug mogelijk een nieuwe beslissing te nemen waarbij maximaal zou rekening gehouden worden met de door de gemachtigde vooropgestelde termijn van drie werkdagen. Thans moet echter vastgesteld worden dat de 'Dienst Voogdij' nog niet tot een nieuwe beslissing aangaande de betwiste meerderjarigheid is gekomen en evenmin heeft gecommuniceerd binnen welke termijn dit zal gebeuren. Volgens de verklaring van de gemachtigde zou de 'Dienst Voogdij' er thans voor opteren een redelijke termijn toe te kennen aan de raadvrouw van verzoeker om aan de hand van bijkomende documenten de minderjarigheid aan te tonen. Uit een schrijven van de raadvrouw van verzoeker van 23 juni 2016 gericht aan de Raad, blijkt dat zij heeft getracht met een schrijven van 16 en van 23 juni 2016, gericht aan de Angolese ambassade in Brussel en mits voorleggen van een kopie van de geboorteakte, een paspoort te verkrijgen doch volgens de raadvrouw werd verklaard dat de persoonlijke verschijning vereist is alvorens een paspoort wordt afgegeven.

Op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, lag het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2, waarin de heer T.G., technisch deskundige van de 'Dienst Voogdij', bevestigt dat op grond van een nieuw element het onderzoek naar de meerderjarigheid opnieuw is geopend en dat men tracht zo vlug mogelijk een nieuwe beslissing te nemen, niet voor. Echter, zoals *supra* gesteld, doet de Raad in de huidige procedure overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Ook al worden thans onder meer de schending van artikel 24 van het Handvest (aangaande het hoger belang van het kind) en de schending van artikel 13 van het EVRM of artikel 27 van de Dublin III Verordening aangaande het recht op een effectief rechtsmiddel aangevoerd, grondrechten die niet vervat zijn in artikel 15, tweede lid, van het EVRM, blijkt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat het woord "*inzonderheid*" in de voormelde bepaling een exemplatief en geen limitatief karakter heeft en stelt het Grondwettelijk Hof "*bijgevolg beperken de bestreden bepalingen het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel tot de voorgelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens*" (GwH 27 januari 2013, nr. 13/2016, B.15.2). Tegelijk oordeelde de Raad reeds in algemene vergadering (RvV AV 17 februari 2011, nr. 56 201) in een Dublinprocedure dat het toelaten stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten te betrekken, gerechtvaardigd is in het geval dat het een geval betreft waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (*cf.* ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). *In casu* is dit het geval en vermag de Raad dus eveneens om deze reden het neergelegde schrijven bij zijn onderzoek te betrekken.

Uit dit voorgelegde stuk 2, evenals uit de voornoemde communicatie tussen de cel Dublin van de 'Dienst Vreemdelingenzaken' en de 'Dienst Voogdij' blijkt dat ook al is de eerste meerderjarigheidsbeslissing van de 'Dienst Voogdij' van 22 maart 2016 thans nog in het rechtsverkeer aanwezig, tegelijk deze zelfde 'Dienst Voogdij' nadien eveneens beslist heeft het leeftijdsonderzoek te heropenen en dit op grond van een nieuw gegeven dat verzoeker heeft voorgelegd en dat niet voorlag bij de eerste beslissing. Het feit

dat de 'Dienst Voogdij', die als enige bevoegd is op grond van de artikel 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8, van titel XIII, hoofdstuk 6 "voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, zoals gewijzigd bij wet van 12 mei 2014 om over te gaan tot identificatie van de niet-begeleide minderjarigen, recent heeft beslist dit leeftijdsonderzoek te heropenen, doet in hoofde van de Raad gereede twijfel ontstaan over de al dan niet meerderjarigheid van verzoeker, minstens kan niet langer gesteld worden dat er absolute zekerheid bestaat over de meerderjarigheid van verzoeker.

De Raad is geenszins bevoegd om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid van verzoeker. Het komt uitdrukkelijk op grond van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe aan de Raad van State toe uitspraak te doen over een eventueel beroep tot nietigverklaring van de voormelde beslissing van 22 maart 2016 wegens overtreding van hetzij substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Het komt anderzijds wel aan de Raad toe een effectief rechtsmiddel te bieden op grond van de door verzoeker aangehaalde artikelen 27 van de Dublin III Verordening en artikel 13 van het EVRM en op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het thans ingestelde beroep tegen het bestreden overdrachtsbesluit van 7 juni 2016.

Artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht."

In het arrest C-63/15, Ghezelbash van het Hof van Justitie van 7 juni 2016 werd voor recht verklaard dat "artikel 27, lid 1 van de Dublin III Verordening gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, [...] in die zin [moet] worden uitgelegd dat een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium, met name het artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum, verkeerd is toegepast."

In punt 36 stelt het Hof dat de tekst van artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening geen enkele beperking bevat van de argumenten die door de asielzoeker in het rechtsmiddel kunnen worden aangewend en eveneens moet volgens het Hof in punt 37 worden vastgesteld dat de Uniewetgever geen specifiek - en *a fortiori* geen exclusief - verband heeft gelegd tussen de bij artikel 27 van de Dublin III Verordening ingestelde rechtsmiddelen en de regel die thans in artikel 3, lid 2, van de Verordening staat, waarbij de mogelijkheden om een asielzoeker over te dragen aan een lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, zijn beperkt in geval van gebreken in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In punt 53 concludeert het Hof nog dat een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening bedoelde rechtsmiddel in de weg zou kunnen staan aan de verwezenlijking van de doelstelling doordat aan de andere aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van de Verordening genoemde verplichtingen, om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij de verordening vastgestelde verantwoordelijkheids criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, zouden hun nuttige werking verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van de criteria door de rechter zou kunnen getoetst worden.

Uit deze rechtspraak blijkt dat, in tegenstelling tot wat het Hof nog stelde in diens arrest 'Abdulahi' van 10 december 2013, nr. C-394/12, ook nu er *in casu* in Portugal geen vrees kan aangenomen worden voor systeemfouten inzake de asielprocedure en opvang, hetgeen evenmin wordt aangevoerd, ook voor verzoeker een effectief rechtsmiddel moet openstaan tegen een eventuele verkeerde toepassing van de rangorde van criteria, zoals weergegeven in hoofdstuk III, ook al heeft Portugal de overname aanvaard op grond van het Portugese visum en dus op grond van artikel 12, 4, van de Dublin III Verordening. Deze rechtspraak werd ook bevestigd in het arrest 'Karim' van 7 juni 2016, C-155/15.

In casu steunt verzoeker zich op artikel 27 van de Dublin III Verordening en meent hij tegen de toepassing van het criterium van artikel 12, lid 4 te moeten opkomen omdat hij meent dat toepassing had moeten gemaakt worden van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III Verordening, die inderdaad hoger in de rangorde van de criteria staan. Deze laatste artikelen, hebben zoals *supra* aangehaald betrekking op waarborgen

voor minderjarigen en op de determinatie van de verantwoordelijke lidstaat in het geval het om een al dan niet-begeleide minderjarige gaat.

De Raad heeft *supra* reeds gesteld dat nu hij geconfronteerd wordt met twee beslissingen van de 'Dienst Voogdij' die tegelijk in het rechtsverkeer aanwezig zijn, met name de beslissing dat verzoeker meerderjarig is van 22 maart 2016, en de beslissing tot heropening van het leeftijdsonderzoek, er *prima facie* gereede twijfel bestaat over de minderjarigheid of meerderjarigheid van verzoeker.

De Raad kan verweerder in de nota *prima facie* volgen waar zij onderstreept dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Ter zitting merkt verweerder terecht op dat geen enkele van de namen die verzoeker heeft opgesomd om zijn zussen of halfzussen te benoemen, overeenstemt met de naam van Mevr. C.F. die thans beweert de halfzus van verzoeker te zijn, en bereid zou zijn hem ten laste te nemen. Eveneens kan verweerder gevolgd worden dat de verwantschapsband tussen verzoeker en Mevr. C.F. *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Desalniettemin, kan niet ontkend worden dat het al dan niet meerderjarig zijn van verzoeker cruciaal is voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Zelfs indien *prima facie* niet wordt aangenomen dat verzoeker een halfzus in België zou hebben, dan nog verwijst verzoeker naar artikel 8 van de Dublin III Verordening. Indien verzoeker minderjarig zou zijn, dan bepaalt artikel 8, lid 4: "*bij ontstentenis van gezinsleden, broers of zussen of familieleden als vermeld in leden 1 en 2 is de lidstaat waarbij de niet-begeleide minderjarige zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang is van de minderjarige.*" Conform de concordantietabel is deze bepaling de opvolger van artikel 6, lid 2, van de Dublin II Verordening nr. 343/2003. Deze bepaling werd door het Hof van Justitie in het arrest 'MA, BT, DA v. Secretary of State for the Home Department' van 6 juni 2013, C-648/11, duidelijk zo gelezen als dat de uitdrukking "[...] *de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielerzoek heeft ingediend*" niet kan worden gelezen als "*de lidstaat waar de minderjarige zijn asielerzoek het eerst heeft ingediend*" (punt 53). Tegelijk stelt het Hof in punt 55 dat aangezien niet-begeleide minderjarigen bijzonder kwetsbare personen zijn, het erop aan komt de procedure strekkende tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet langer te laten duren dan strikt noodzakelijk, "*hetgeen impliceert dat zij in beginsel niet aan een andere lidstaat worden overgedragen.*" Het Hof kadert deze interpretatie in het licht van artikel 24 van het Handvest. Uit artikel 8, lid 4 van de Dublin III verordening zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie blijkt dat indien verzoeker toch minderjarig zou zijn, België verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. De Raad is zich er terdege van bewust dat de minderjarigheid van verzoeker thans geenszins vaststaat en dat hij ook geenszins bevoegd is zich uit te spreken over de beslissing van de 'Dienst Voogdij' van 22 maart 2016, tegelijk kan hij alleen maar vaststellen dat de 'Dienst Voogdij' heeft beslist het leeftijdsonderzoek te heropenen waardoor evenmin in hoofde van de Raad absolute zekerheid bestaat dat verzoeker meerderjarig is. Tegelijk blijkt eveneens uit de feiten dat de gemachtigde zelf belang hecht aan de heropening van dit leeftijdsonderzoek. Zo werd op 16 juni 2016 door de gemachtigde aan de wachtpermanentie van de Raad gecommuniceerd: "*daarnet deelden we u mee dat de repatriëring van de heer M. voorzien was op 20.06.2016. Nu laat ik u weten dat deze repatriëring zonet werd geannuleerd wegens heropening van het leeftijdsonderzoek.*" Ook in de nota met opmerkingen stelt verweerder uitdrukkelijk: "*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog omtrent het gegeven dat een repatriëring voorzien is op 20 juni 2016, dat enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan waarborgen dat verzoeker over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt en dat verwerende partij zou moeten wachten op de nieuwe beslissing van de dienst voogdij alvorens de bestreden beslissing uit te voeren, niet dienstig is nu de repatriëring voorzien op 20 juni 2016 werd geannuleerd net omwille van de heropening van het leeftijdsonderzoek naar de meerderjarigheid van verzoeker. De bestreden beslissing zal niet worden uitgevoerd totdat het resultaat van het leeftijdsonderzoek gekend is, zodat geremedieerd is aan verzoekers vrees. (eigen onderlijning)" Desalniettemin ging de gemachtigde, ondanks gebrek aan het resultaat van het heropend leeftijdsonderzoek op 22 juni 2016, toch over tot het plannen van een nieuwe overdracht naar Portugal op 27 juni 2016. Die overdracht werd dan vervolgens weliswaar wederom geannuleerd op 23 juni 2016. Verweerder verklaarde ter zitting dat die annulering te wijten is aan het feit dat de gemachtigde nog voldoende tijd heeft om met respect voor de overdrachtstermijn, zoals bepaald in de Dublin III Verordening, te wachten met de overdracht. Tegelijk benadrukt verweerder verschillende malen ter zitting dat verzoeker zal overgedragen worden aan Portugal.*

Het is niet betwist dat het heropende leeftijdsonderzoek door de 'Dienst Voogdij', als het al kan beschouwd worden als een oneigenlijk of willig beroep bij de 'Dienst Voogdij', geenszins schorsend werkt. Verzoeker kan dus gevolgd worden dat het effectief rechtsmiddel dat voor hem openstaat teneinde zijn belangen te

vrijwaren thans ligt in de huidige procedure voor de Raad. Verzoeker voert de schending aan van artikel 27 van de Dublin III Verordening en van artikel 13 van het EVRM. Het weze herhaald dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan kenmerkt. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De thans bestreden beslissing vertrekt van de basispremissie dat verzoeker meerderjarig is. Door het *supra* uiteengezette, m.n. de heropening door de bevoegde 'Dienst Voogdij' van het leeftijdsonderzoek, bestaat er gereede twijfel over deze basispremissie en is er thans in hoofde van de Raad geen absolute zekerheid meer dat verzoeker meerderjarig is. Er is bijgevolg minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen, gestoeld op artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening *iuncto* artikel 24 van het Handvest *iuncto* de artikelen 6 en 8 van de Dublin III Verordening. In deze stand van het geding spreekt de Raad zich geenszins uit over de nietigheid van de thans bestreden beslissing, die in het rechtsverkeer aanwezig blijft. Echter als de Raad de voormelde middelen thans niet ernstig bevindt en achteraf in de definitieve fase van het proces zou blijken dat de 'Dienst Voogdij' tot de beslissing is gekomen dat verzoeker toch als minderjarig moet worden beschouwd, dan zal verzoeker wellicht overgedragen zijn aan Portugal nu verweerder ter zitting duidelijk en herhaaldelijk tegenspreekt wat in de nota nochtans werd geponeerd, namelijk dat de bestreden beslissing niet zou uitgevoerd worden totdat het resultaat van het leeftijdsonderzoek gekend is. Mocht de 'Dienst Voogdij' tot de beslissing komen dat verzoeker toch minderjarig is dan zou een overdracht naar Portugal in strijd zijn met de criteria van de Dublin III Verordening zoals onder meer neergelegd in artikel 8 van deze Verordening zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie en zou de overdracht inderdaad gebeurd zijn zonder de in artikel 6 neergelegde waarborgen en zou de overdrachtsbeslissing gestoeld geweest zijn op een verkeerde basispremissie van meerderjarigheid. In deze situatie zou dit *prima facie* eveneens aanleiding kunnen geven tot toepassing van de artikelen 29, lid 3 en 30, lid 2, van de Dublin III overdracht waarbij de Belgische staat ertoe gehouden zou zijn in geval van vernietiging in de definitieve fase van het proces verzoeker op eigen kosten te laten terugzenden (RvS 7 juni 2016, nr. 234.968). Indien de Raad thans ten onrechte de voormelde middelen ernstig bevindt, nl. indien blijkt dat het resultaat van het heropende leeftijdsonderzoek de meerderjarigheid van verzoeker bevestigt, dan is de schade die hij berokkent dat de thans bestreden beslissing ten hoogste voor een beperkte periode zonder reden is geschorst.

In deze stand van het geding acht de Raad het bijgevolg, omwille van de gereede twijfel, aangewezen het middel gestoeld op de schending van artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening en artikel 13 van het EVRM *iuncto* artikel 24 van het Handvest *iuncto* de artikelen 6 en 8 van de Dublin III verordening als een verdedigbare grief of ernstig te beschouwen.

Waar verweerder in de nota stelt dat de verwijzing van verzoeker naar artikel 24 van het Handvest of artikel 8 van de verordening 604/2013 niet dienstig is nu de voormelde vaststelling van meerderjarigheid, tot het medisch bewijs van het tegendeel, overeind blijft, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder met dit standpunt negeert dat de 'Dienst Voogdij', overigens de enige bevoegde dienst voor de identificatie van niet-begeleide minderjarige asielzoekers, ondanks dit eerste niet betwiste medisch onderzoek, toch op basis van de originele geboorteakte, die in originele versie niet bleek voor te leggen op het ogenblik dat de 'Dienst Voogdij' de meerderjarigheidsbeslissing nam, is overgegaan tot een heropening van het leeftijdsonderzoek. De Raad kan die heropening van het onderzoek en het daaruit voortvloeiende gebrek aan zekerheid over de minderjarigheid of meerderjarigheid van verzoeker in deze fase van het geding niet negeren. Bovendien weze herhaald dat de verweerder zelf in de nota uitdrukkelijk heeft gesteld dat het betoog van verzoeker in het licht van een daadwerkelijk rechtsmiddel niet dienstig zou zijn nu de bestreden beslissing niet zal worden uitgevoerd totdat het resultaat van het leeftijdsonderzoek gekend is, terwijl vervolgens toch een repatriëring werd gepland die dan nadien weerom werd geannuleerd. Deze laatste annulering was echter uitdrukkelijk niet meer omwille van het lopende leeftijdsonderzoek maar omdat de termijn voor overdracht nog niet was verstreken, met de herhaaldelijke en uitdrukkelijke verklaring ter zitting dat verzoeker zal worden overgedragen. Deze houding van de gemachtigde is zeer ambigue. Des

te meer is de Raad er bijgevolg toe gehouden de gerede twijfel in deze stand van het geding te laten primeren zonder aan het bestaan in het rechtsverkeer *an sich* van de bestreden beslissing te raken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief, gegrond op het EVRM, heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van het hoger belang van het kind als gevolg zal hebben, gezien verzoeker overgedragen wordt aan Portugal als meerderjarige asielzoeker terwijl hij in feite een niet-begeleide minderjarige zou zijn.

Zoals *supra* aangegeven, heeft verzoeker een zeer concreet gegeven aangebracht, met name een schrijven van de 'Dienst Voogdij' van 16 juni 2016 waarin wordt gesteld dat volgend op de leeftijdsbeslissing van 22 maart 2016, waarin hij meerderjarig is verklaard, het onderzoek naar de minderjarigheid opnieuw is geopend en dat zo vlug mogelijk een nieuwe beslissing zal worden genomen. Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord "*inzonderheid*" in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2013, nr. 13/2016, B.15.2). Zoals *supra* gesteld is er minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen gestoeld op artikel 27, lid 1, van de Dublin III Verordening en artikel 13 van het EVRM *iuncto* artikel 24 van het Handvest dermate dat de Raad in deze stand van het geding de grief verdedigbaar acht en het middel ernstig heeft bevonden. De argumenten van verweerder doen daaraan geen afbreuk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WIJNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. MAES